

ken! o, hoe zou zij dan voor hem zorgen en hem een gezellig en prettig thuis weten te verschaffen! Geen moeite zou zij ontzien en zij zou wel maken, dat hij dan sterker werd ook! Als hij heden met dat gure, natte herfstweer maar stil in huis bleef en niet in den tuin in dat vochtige gras ging zitten; niemand lette op hem, als zij, zijn moedertje, afwezig was, en Willem was zoo'n onvoorzichtig, lief, lief broertje. Hare oogen werden vochtig. Mama had het te druk met hare eigen kleintjes en . . . Haar hart stond eensklaps bijna stil van schrik. Daar weerklonk op den koelen toon van iemand, wien het natuurlijk volmaakt onverschillig is, welken naam hij afroept, een langzaam: „Juffrouw Van Elden”, en meteen, Anna begreep zelve niet, hoe dit zoo snel in zijn werk ging, viel de zware deur open en betrad zij de geheimvolle zaal, waar zij spoedig aan de groote, groene tafel een bescheiden plaatsje kreeg. Een ontzettend werk lag voor haar: een stuk Hollandsch proza, dat zij in het Fransch moest overzetten. Zij had nu geen tijd meer aan broertje te denken; zij moest nu al hare krachten inspannen en toen zij een uur ongeveer met de grootste aandacht had zitten schrijven en zij geroepen werd tot het mondeling deel van het examen, gloeiden hare zachte wangen met die vriendelijke kuiltjes, die zoo snel verschenen.

De examinerator was een jong, vrij pedant Franschman; de heeren „experts” waren bejaarde schoolopzieners, die met welgevallen het frissche gezichtje met die verlegen, angstige, en toch zoo hoogst aantrekkelijke uitdrukking gadesloegen. Men legde haar Victor Hugo's „l'Enfant” voor. Zij moest dat hardop lezen. Een oogenblik werd haar gelaten om het even in te zien. Zij kon niet anders, zij moest weer aan haar broertje denken; ja, zoo was *hij* geweest, een jaar of zes geleden, toen zij hem had leeren loopen en toen hij zijne armpjes zoo snel naar haar uitstreckte en hij zijne lieve roode lipjes vooruitbracht om zijn moedertje te kussen . . . En met dit beeld voor oogen las zij met hare zachte, welluidende stem:

„Il est si beau l'enfant avec son doux sourire,
Sa douce bonne foi, sa voix qui veut tout dire,
Ses pleurs vite apaisés;
Laisant errer sa vue étonnée et ravie,
Offrant de toutes parts sa jeune âme à la vie
Et sa bouche aux baisers!”

Toen sloeg zij hare groote, bruine kinderoogen op en meende, dat zij broertje voor zich zag staan; maar de heeren meenden, dat zij hier eene levende illustratie zagen tot de schoone woorden van den dichter.

Een welwillende glimlach en een goedkeurend hoofdknikken vertoonden zich aan alle zijden.

Wien zag Anna daar echter eensklaps? Zij werd vuurrood en dan doodsbleek en kon geen woord meer uiten. Dáár stond, ter zijde, met de ernstige